

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

ELISABETH LUKAS: VSE SE UGLASI IN IZPOLNI

Podatki o knjigi

- Naslov: Vse se uglasl in izpolni
- Podnaslov: Logoterapija v poznejšem življenjskem obdobju
- Avtorica: dr. Elisabeth Lukas
- Spremna beseda: dr. Jože Ramovš
- Prevajalca: Janko Jeromen, Tadeja Petrovčič Jerina
- Urednica: Tadeja Petrovčič Jerina
- Velikost: 135 mm × 210 mm
- Vezava: mehka z zavihl
- Število strani: 112
- ISBN 978-961-278-342-6
- Cena: 15 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2017

Kontakt

uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Smiselno – do zadnjega diha

V čem je skrivnost smiselnega življenja in kako jo lahko odkrijemo? Dr. Elisabeth Lukas, najbolj znana učenka utemeljitelja logoterapije dr. Viktorja E. Frankla, uveljavljena avtorica in psihoterapevtka, nam nazorno in prepričljivo razkriva različne možnosti, kako lahko v svojem – tudi že preteklem – življenju odkrijemo smisel. Vabi nas k ustvarjalnemu odnosu do lastne zgodovine in ob slikovitih primerih in prisposodobah pokaže, kako pomembno je, da se znamo spravljeno ozreti nazaj ter se veseliti osebne življenjske bére.

S knjigo *Vse se uglasl in izpolni* Lukasova prispeva svoj vidik k reševanju ene najtežjih nalog človeštva danes in jutri: kako poskrbeti za kakovostno staranje in sožitje generacij. V današnji porabniški kulturi sta starost in staranje tabu, ki ga družba in ljudje, kolikor le morejo, pometajo pod preprogo. Če pa beseda že nanese na starost, jo imajo ljudje za nekaj odbijajočega in sramotnega. Lukasova nas vabi, da bi tudi v tem življenjskem obdobju prepoznavali posebne življenjske možnosti in naloge, ki jih prinaša, ter ga v polnosti in smiselno preživeli.

Med drugim spregovori o »ustvarjalnem pristopu do življenjske zgodovine«. Sleherni človek namreč v življenju doživi kaj hudega: nesreče zaradi višje sile, usodne lastne zmote, ki se jih sproti ni zavedal, krivde zaradi svojih napak in krivičnosti drugih ljudi. Pri ustvarjalnem obračunu ob svoji življenjski zgodbi lahko doživljajsko zapolni te vrzeli, da ga v starosti ne razjedajo. Tako najde njihov smisel v kontekstu celote svojega življenja.

Tokratna izdaja knjige *Vse se uglasl in izpolni*, ki je pri Mohorjevi prvič izšla leta 2002, je razširjena z novimi poglavji.

O avtorici

Dunajčanka dr. Elisabeth Lukas (1942) je učenka prof. dr. Viktorja E. Frankla. Kot klinična psihologinja in psihoterapevtka se je specializirala za praktično uporabo logoterapije, ki jo je tudi metodološko razvijala. Po 13 letih dela na področju vzgojnega, družinskega in življenjskega svetovanja je leta 1986 za 17 let prevzela strokovno vodenje Južnonemškega inštituta za logoterapijo, ki sta ga v Münchnu ustanovila skupaj z možem. Po vrnitvi v domovino je pet let delovala kot visokošolska predavateljica. Še vedno je dejavna na področju poučevanja terapevtov v okviru avstrijskega inštituta za logoterapevtsko izobraževanje ABILE. S predavanji na več kot 50 univerzah po vsem svetu in s prevodi svojih številnih del v 16 jezikov je postala prepoznavna v mednarodnem prostoru. Za svoje delo je prejela častno odlikovanje univerze Santa Clara v Kaliforniji in veliko nagrado sklada Viktorja Frankla mesta Dunaj.

Odlomek iz knjige

Onkraj vrhovja – razmišljanje ob sestopu

Izčrpno smo obravnavali temi »obvladovanje preteklosti« in »obvladovanje minljivosti« in prišli do zaključka, da ni le nujno, ampak tudi zelo smiselno, da se pobotamo, spravimo z lastnim življenjem (ne glede na to, kakšno je bilo), pa tudi z minljivostjo svojega življenja (ne glede na to, kakšno je zdaj), saj nam samo to zagotavlja uspešno človeško življenje do konca (in naprej?). Sprehodili smo se tudi po sledih veselja in spremljali misel, da veselje kljub starostnim omejitvam in oviram ne usahne nujno. To je seveda lažje reči, kot storiti. Vedno znova poslušamo ljudi, ki so s svojo življenjsko zgodbo povsem zadovoljni in so morda dobro vključeni tudi v družabno omrežje, pa se vendar pritožujejo, kako velike težave jim povzročajo propadanje njihovega telesa, zlasti če so mentalno in kognitivno še v formi. Glede tega se mora z naraščajočo starostjo vsak, ki ne podleže bolezni ali nezgodi, pripraviti na velikanske spremembe in prilagoditve. Ne ločujemo se namreč težko le od svojih bližnjih, enako težko se ločujemo od priljubljenih dejavnosti in hobijev, predvsem pa se težko ločujemo od samostojnosti, ki smo je tako zelo vajeni. Vse, kar nam je bilo doslej prosto dosegljivo, se začenja podirati in od vsega se moramo, košček za koščkom, posloviti: nekdo ne more več smučati, drugi ne more več voziti kolesa, avtomobila; nekdo se ne more več voziti z vlakom itn. Postopno »ukinjanje voženj« je kar ustrezen ponazoritev neizogibnega krčenja mobilnosti starajočega se človeka, ki bo sčasoma čedalje bolj omejen na svoje štiri stene, na posteljo in stol. Ali se je tudi ob tem mogoče izogniti obupu? O tem sem razmišljala in (kot navdušena planinka) naletela na primerjavo s sestopom z vrha gore. Če smo se povzpeli na vrh isti dan, smo ob sestopu že zelo utrujeni in moči nam pešajo. In vendar je ključno, da živi in zdravi prispemo tudi nazaj. (Elisabeth Lukas, *Vse se uglaši in izpolni*, str. 92)